

אף על גב שתקנו האבות תפלות במקום קרבנות, זה הוא לקרב נפשות ורוחות ונשמות, שהם שכליים לקדוש ברוך הוא ושכינתו באיברים לגבי הגוף. אבל מצד הפסאות והמלאכים, שהם גופים ואיברים שמחוץ למלך ומתגבירה, אין שם קרבן. ולכן נאמר בפסא, (שמות יז) ויאמר פי יד על פס יה. (כס, חסר מכס א) הו' חסר משם) (ירמיה יז) פסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. והאיברים בפרוד מהגוף. הוא בפנים, והם בחוץ. זהו שכתוב הן אראלם צעקו חצה, חצה ודאי.

יהי רצון שלך, להחזירנו לבית המקדש, לקים התפלה שבארוה הקדמונים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתעלנו בשמחה לארצנו, ותטענו בגבולנו, ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידין כסדרן, כל אחד בסדורו, ומוספין כהלכתם. שפעת מחוץ לארץ אין שם קרבנות, כמו הגופים של הבריאה, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו, מצד האצילות שלו, אין שם פרוד והפרדה. שהשכינה היא יחודו וברכתו וקדשתו, ולא נקראת גוף אלא כשהתגשמו בפסאות. ומלאכי הבריאה כמו נשמה שמתלבשת בגוף שפל. ולכן, כשהשכינה היא מחוץ להיכל בית המקדש ומחוץ לכסאוֹתיה, כפיכול פאלו לא היתה אחד עמו.

מצד הפסא העליון שהוא גוף לקדוש ברוך הוא, והמלאכים שתלויים ממנו, כמו איברים שתלויים מן הגוף, שהם זכרים. והנשמות שנגזרו ממנו זכרים. הפסא השני גוף השכינה, וכל הנשמות שתלויים ממנו נקבות, והמלאכים שתלויים מאותו פסא נקבות, וקרבתם לקדוש ברוך הוא ושכינתו. כך יחוד הקדוש ברוך הוא ושכינתו, אף על גב שהם פנשמות לגבי הפסא והמלאכים, כך הם

אף על גב דתקינו אבהן צלותין באתר דקרנבין. היא איהו לקרבא נפשין ורוחין ונשמתין דאינון שכליים לקודשא בריך הוא ושכינתיה. כאברין לגבי גופא אכל מסטרא דכורסיין ומלאכין, דאינון גופין ואברין, דלבר ממלכא וממטרוניתא, לית תמן קרבנא. ובגין דא אתמר בכורסייא, (שמות יז) ויאמר פי יד על פס יה. (כס, חסר מכס א) (נ"א ח"ו חסר משם הו"ה) (ירמיה יז) פסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ואברין בפרודא מן גופא. איהו לגו, ואינון לבר. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה, חוצה ודאי.

יהא רעוא דילך, לאחזרא לן לבי מקדשא, לקיים צלותא דאוקמוה קדמאי, יהי רצון מלפניך יי' אלקינו ואלקי אבותינו שתעלנו בשמחה לארצנו ותטענו בגבולנו ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידין כסדרן, כל חד בסדורא דיליה, ומוספין כהלכתן. דכען לבר מארעא דישראל, לית תמן קרבנין, כגופין דבריאה, דקודשא בריך הוא ושכינתיה, מסטרא דאצילות דיליה, לית תמן פרודא ואפרשותא. דשכינתא איהי יחודיה, וברכתיה, וקדושתיה. ולא אתקריאת גופא, אלא כד אתגשמו בכורסיין, ומלאכין דבריאה, פנשמתא דאתלבשא בגופא שפלה. ובגין דא, כד שכינתא איהי לבר מהיכלא דבי מקדשא, ולבר מפורסיין דילה, כפיכול פאלו לא הוה חד עמיה.

מסטרא דכסא עליון דאיהו גופא לקודשא בריך הוא, ומלאכין דתליון מגיה, כאברין דתליון מן גופא, דאינון דכורין. ונשמתין דאתגזרו מגיה דכורין. פסא תניינא, גופא דשכינתא, וכל נשמתין דתליון מגיה, נוקבין. ומלאכין דתליון מההוא פורסייא, נוקבין. וקריבו דלהון בקודשא בריך הוא ושכינתיה.

חכי יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, אף על גב דאינון והנשמות שנגזרו ממנו זכרים. הפסא השני גוף השכינה, וכל הנשמות שתלויים ממנו נקבות, והמלאכים שתלויים מאותו פסא נקבות, וקרבתם לקדוש ברוך הוא ושכינתו. כך יחוד הקדוש ברוך הוא ושכינתו, אף על גב שהם פנשמות לגבי הפסא והמלאכים, כך הם